

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. III. Jesus in Ægypto, quid ibi fecerit, & quando ex illa redierit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

que non fiebat absque miraculo continuo, quod Deus suspende-
rit hanc gloriam corporis ado-
randi Salvatoris, ut illi relinque-
ret facultatem tolerandi dolores
& mortem pro nostrâ salute.

Desideria no-
stra opprita
sunt illis Chri-
sti Jesu ad
confusionem
nostram.

O Jesu! quàm male repen-
dimus maximam hanc incom-
parabilis amoris tui abundan-
tiam! nos patremus miracula,
si facultas nobis foret, ad exi-
mendos nos, ne pateremur pro
te: Tu es innocentia ipsa, & tu
vis pati? Ego enormibus ob-
noxius sum criminibus, & ego
pati nolo? Tu sanctitas infini-

ta, tu Deus immortalis, tu gau-
dium Angelorum vis pati pro
me misero terræ vermiculo, quia
amas me? Et ego sceleratus, ego
millenas promeritus mortes, nil
pati volo pro te, Deo meo, crea-
tore meo, & Redemptore meo
quia non amo te. Ah! unde est,
mi Deus, quod non amem te,
nisi quia non novite! quicumque
enim novit te, etiam amat te;
obliviscitur sui ipsius, ut non
cogitet nisi de te, ut non amet,
nisi te. O mi Jesu, noverim te,
ut amem te, ut amem affligi &
pati pro te!

ARGUMENTUM.

*Jesus in Ægypto, quid ibi fecerit, & quando ex
illâ rediêrit?*

ARTICULUS III.

AN fugis, divine Redemptor?
Credebam, te in fugam actu-
rum inimicos tuos, vel prostratu-
rum illos ad pedes tuos, ut tuam
implorent misericordiam. Et
tu fugis, & terga vertis Herodi,
abscondis te in Ægypto, ut fu-
rorem, evadas hujus tygridis
cruorem sitientis. Nonne tot
milliones Angelorum ad tuum
expeditos habes obsequium, quo-
rum minimus sufficeret ad do-
lendum totum exercitum?

Quare Chri-
stus fugerit
in Ægyptum.

Mirandum non est, inquit
Carpophorus; intelligo, fugam
ipsi tunc fuisse necessariam, ut

subtraheret se furibundæ huic
tempestati mox submersuræ tot
innocuos parvos infantes. Non
fugiebat mortem, qui eo nomi-
ne descenderat è cœlo in terram,
quique ardenti succendebatur
desiderio tolerandi mortem pro
nobis. Sed ex unâ parte expe-
diens non erat, ut suam daret
pro hominibus vitam, antequàm
ipsis suam tradidisset doctrinam;
oportebat prius instruere mun-
dum, quàm moreretur pro mun-
do. Et ex alterâ parte, si suam
demonstrâisset gloriam ad salvan-
dum suam vitam, suos delens
per-

persecutores omnipotentis brachii sui virtute, animos hominum percelluisset terrore, qui obstaculum iniecisset consilio, quod conceperat moriendi pro nobis. Sed quanta alia includit hæc fuga in se mysteria, quæ nostram effugiunt cognitionem?

Fuge dilecte mi. Fuge amabilissime mi Salvator. Docebis me exemplo tuo, quod primus gressus, quem formare oporteat ad sequendum & imitantum te, sit fugere malum, & subtrahere se mundo. Fuge & absconde te illis, qui perverso quærunt & inquirunt te animo. Docebis me, quod non inveniari, nisi inquiraris, corde sincero ac fideli, qui non quærit te, nisi propter se, & propria sua commoda, non inveniet te. Fuge in regionem, quæ non est illa Nativitatis tuæ, desere cognationem tuam, & cunctos populares tuos, ut concedas eò, quò te vocant divini Patris tui decreta. Docebis me, non esse patriam nec cognationem in terrâ pro eo, qui solus voluerit esse tuus, patriam ipsius esse cœlum, cognationem ipsius esse Patrem cœlestem, Angelos & omnes Beatos, omniaque mundi loca pari ratione ipsius esse exilium, ubi aliud non faciat, nisi quod appetat efflicti liberacionem suam, ubi expectet ardenti cum desiderio libertatem eundi in regionem ac patriam

suam. Sed quare potius in Ægyptum, quàm in Syriam, vel in aliam mundi regionem?

Erant rationes urgentes, quæ trahere poterant ipsum potius huc, quàm aliò, respondit Ecclesiasticus. Prima & magis propria est, quòd Ægyptus vicina sit Judææ, quodque ipsa libera tunc esset à dominio Herodis; hinc est, quod serviret Judæis pro consueto asylo afflictis persecutione in regione suâ. Secunda quæ tota erat congrua Infanti Jesu, est, quod Abraham, Isaac & Jacob, omnes alii Patriarchæ, majores sui, habitaverint ibi cum omnibus filiis Israël ducentorum spatii annorum. Et quando apparuit Moyse in rubo ardenti, ubi ignis adhærens spinis, quas non comburebat, erat figura mysterii Incarnationis, sicut alibi diximus; hoc fuit, ut promitteret ipsi, se descensurum, ut liberaret populum suum à tyrannide Pharaonis, à quo captivus tenebatur in Ægypto. Tertia, quod ibidem demonstraverit figuram magis expressam sacrificii sui, magisque evidentem imaginem, declarantem robur ac virtutem pretiosi sanguinis sui, quando nimirum Angelus exterminator missus à Deo ad occidendos omnes primogenitos Ægypti, pepercerit filiis Hebræorum, eòquòd ipsorum postes aspersos invenerit sanguine Agni

Quatuor rationes, cur Christus potius fugerit in Ægyptum, quàm aliò.

Vide consult. 5. art. 5.

Pulchra documenta è fuga Jesu Christi in Ægyptum deducta.

Paschalis, tanquam figuræ Christi Jesu, qui verus est Agnus Dei tollens peccata mundi.

Ægyptus erat pars mundi magis infirma; cui propterea Christus primò succurrit.

Quarta est ratio vehementius impellens ac movens cor ipsius. Ægyptus erat regnum magis immersum impietati sub falso pietatis zelo; Oppositi hâc in parte Atheis, nullam prorsus admittentibus divinitatem, tam vastis ac amplis ardebant desideriis amplectendi omnia divinitatum genera, ut non solum adorarent omnia aliarum nationum idola, sed in singulas ferè horas fabricarentur sibi ingentem novorum Deorum numerum, eorumque tam ridiculorum, ut non abhorrerent, nec erubescerent supremis prosequi honoribus canes, feles, crocodilos, vitulos, hircos, morbos, plantas, usque ad cepas; denique ex rebus quibusque despectissimis effinxerunt sibi adoratione dignos, ex immoderato desiderio adorandi divinitatem. Quàm deploranda hæc cœcitas sat habens capacitatis excitandi ad compassionem mundi Salvatorem! Nonne tibi videtur, magnum hunc medicum succurrere voluisse primò, ubi major occurrebat necessitas, ibique apponere remedium, ubi majoris infirmitatis aspiciebat incrementum. Sic S. Hieronymus asserit plurima idola subversa fuisse in totâ Ægypto ad introitum In-

S. Hieronymus.

fantis Jesu, inhærens textui Isaia: *Ingredietur Ægyptum, & commovebuntur simulacra à facie ejus.* Isa. 10.

Quis diffitebitur, esse prodigium, videre, quâ ratione hoc regnum, alias omnibus superstitionibus magis addictum, ex cætera omnia superaverit puritate suæ fidei, & veræ religionis zelo, eoque quod ex omnibus primò honoratum fuerit præsentia Salvatoris mundi? siquidem refulgere ibi est visa admiranda sanctitas Antoniorum, Paulorum, Macariorum, compluriumque legionum sanctorum Anachoretarum, quorum vitæ consignari calamo meruerunt à Magnis Ecclesiæ Doctores, S. Hieronymo, S. Athanasio, Sophronio & pluribus aliis. Hinc S. Chrysostomus dicere non est veritus, non majori resplendere decore Firmamentum, quando astrorum suorum condecoratur fulgore, quàm resplenderit Ægyptus oculis Angelorum in cœlo ob multitudinem & varietatem Monasteriorum, quorum inquilini sanctitate conspicui, tot visibilibus referebant speciem Angelorum. Olim Trismegistus relatus à S. Augustino dicebat de Ægypto: Ægyptus cœli imago, & totius mundi templum. Nonne tibi videtur hoc fuisse Vaticinium?

Sed

Quamdiu JE-
sus manserit
in Aegypto,

Sed Infans IESUS an longo tem-
pore manebit in Aegypto? Opi-
niones Auctorum admodum
variant hâc in re. Baronius cre-
dit, ipsum mansisse ibi novem
annis. Ammonius, quem sequi-
tur S. Antonius, tenet, ipsum ibi
substiisse septem annis; alii
quinque duntaxat annorum fa-
ciunt mentionem. Sed verifimi-
lis est, quod asserunt S. Epipha-
nius & Nicephorus, ipsum non
mansisse ibi, nisi circiter duobus
annis, cujus satis plausibilem as-
serunt rationem: siquidem cer-
tum est, divinum hunc Infan-
tem non fuisse illuc deportatum,
nisi ad summum uno anno an-
te obitum Herodis, quem is non
supervixit amplius ab excidio
parvulorum Innocentium, uti
observant omnes Auctores, qui
exarârunt tragicum ac infelicem
ipsum finem. Et quamprimùm
post hanc mortem admonuit
Angelus S. Josephum, ut repor-
taret puerum in terram Israël,
sicut scribitur in Evangelio S.
Matthæi, qui adjungit, quod
Sanctus Joseph edoctus, Ar-
chelaum regnare post mortem
Herodis Patris sui, timuerit il-
luc ire, illucque portare puerum.
ne experiri contingeret aliquas
adhuc reliquias crudelitatis Pa-
tris in Personâ sui Filii: quo cla-
rè innuitur, regnum Archelai
adhuc quid novum fuisse, quia
S. Joseph hoc expertus non est,

nisi in reditu suo ex Aegypto,
ubi novum hoc regnum non-
dum erat cognitum. Cùm igitur
verum sit, Infantem IESUM
non ingressum esse Aegyptum,
nisi circa finem vitæ Herodis,
ipsumque inde exiisse ab initio
regni Archelai illi succedentis;
manifestè constat, illum diutius
ibi commorari non potuisse, nisi
duobus, vel ad summum tribus
annis.

Redux & Aegypto non con-
cessit in Judæam, ubi regnabat
Archelaus, non minùs successor
crudelitatis, quàm plerumque
ditionum Herodis scelerati: Sed
deportatur in Galilæam, quæ
dependebat ab Herode Antipa,
fratre ejus, paulò minùs crudeli,
quàm ipse. Et habitavit in Na-
zareth, quæ parva est civitas,
jucundissima tamen ob com-
modam situationem & amceni-
tatem climatis, illustrissima ad
hæc reddita præ omnibus mun-
di civitatibus, ob inquilinorum
suorum honorem & gloriam.
Ecce quomodo Adrichomicus de
ipsâ loquatur in descriptione ter-
ræ sanctæ.

Nazareth, quod interpretatur flos,
pulchra ac florens Galilææ civitas est,
Capharnaum Urbi subjacens, edificata
super montem, quem corona instar
ambit, duâbus leucis à monte Thabor,
trium autem dierum itinere ab Jeru-
salem distans. Hic Beata Maria,
candens flos Virginum, nata est;

S. Epiphan.
hæres. 78.
Niceph. L. I.
cap. 14.

Matth. 2.

Hic Christus Dominus noster & Salvator, gloria & corona nostra; ut flos campi (inquit Hieronymus) nasceretur in flore virtutum, conceptus & educatus est, ac viginti quatuor annis habitavit. Unde & civitas hac civitas sua, & patria sua, ipse vero Nazarenus, seu Nazareus & Galilaus appellatus est. Sed & nos, qui nunc à Christo Christiani, apud veteres quasi opprobrio à Nazareo Nazarai, & à Galileo Galilai dicebamur.

Nazareth
gloriosior
Româ,

O beata civitas, anteponenda Romæ, & Constantinopoli, & Jerosolymæ, & quibusvis celeberrimis civitatibus mundi! O civitas cælo æquiparanda Empyreo, cum supremus Monarcha mundi elegerit ipsam, ad figendum in eâ suum habitaculum! O millies beata domuncula Nazarethica, quam suâ honorârunt præsentia omnes supremæ Majestates cæli & terræ! O quanta gloria, angusto suò ambitu conclusisse maximè Augustum Filium Unigenitum Dei vivi, quem scriptura appellat Regem Regum & Dominum Dominantium, qui solus habeat immortalitatem; Sanctissimam Virginem, Reginam Angelorum, Matrem Omnipotentis hujus Monarchæ; S. Josephum omnium Patriarcharum veteris Testamenti gloriam; Sanctum Joachim & Sanctam Annam, illustrissimos Sanctissimæ Virginis parentes.

Ubi es, sancte Rex David,

qui tam copiosam præparasti materiam, tam abundantes convocasti divitias, conquestus adhuc de paupertate tuâ, dum revolvebas animo, rem agi de ædificando palatio pro infinitâ Majestate DEI? Ubi es, magne Rex Salomon, qui pia Regis patris tui executus consilia, extruxisti magnificentum hoc Templum, quod censendum est cunctis mundi prodigiis eripere palmam? si cælum mandatum vobis dedit præparandi habitationem congruam pro tot verticibus coronatis; an tota sapientiæ vestræ amplitudo, tantæ fuit amplitudinis, ut invenire & excogitare potuerit conclavia satis splendida, satis lauta, ad excipiendum dignè omnes illorum personas, cum omni apparatu, quem suprema ipsorum requirant dignitas?

Et nihilominus, o sapientia infinita Dei! quam attolluntur cogitationes tuæ supra cogitationes hominum? Conspicitur adhuc hodie sancta hæc domus Nazarethica, & ipsa conspicitur esse paupertas; Tempus, quod consumit & devorat omnia; non intermissa mundi revolutio, quæ subvertit & solo adæquat civitates, imperia, potentissimorum regum folia, & omnia sæculorum curricula, cesarunt nunquam sanctum hunc locum maximâ prosequi reveren-

Sancta Do-
mûs Laure-
tana.

rentiâ: ipsa conservata est tota integra, custodita ab Angelis, sapius de loco in locum transportata ab ipsis, & tandem ceu illustre munus consignata Italiae, situata nunc interiorio Ecclesiae Romanae: Et hæc sancta est Domus Lauretana, locus præ omnibus in mundo veneratione dignissimus.

Prodigium
sanctæ Do-
mûs Laure-
tanæ.

Huc accurritur ab omnibus Christiani mundi regionibus, ad usurpandum oculis palatium, quod tota cœlestis curia pro suo usurpavit palatio. Huc omnia coronata capita, sua mittunt & ablegant pignora, vel ipsamet concedunt illuc in persona, ut sua præstent homagia Majestati DEI immortalis, qui hunc locum corporali suâ honoravit præsentia. Hic continuus peregrinorum videtur affluxus, quos devotio è longinquo attractos rapit & volare facit præ gaudio, dum accedunt propius: O Deus! quando ipsius frontispicio characteribus aureis inscripta intuentur magna hæc verba: *Hæc Verbum caro factum est; fides vacillans plurimum, firmatur solidissime in credendo Incarnationis mysterium.* Et quando cum reverentia divinum hoc ingrediuntur sanctuarium, nemo tam omnis est expers sensus, quin experiatur vim ac robur verborum Angeli, *Gratiâ plena; siquidem continuo tanta diffunditur*

gratiæ plenitudo, ut non sit cor adeò durum, quod non emolliatur, nec adeò inhumanum, quod non moveatur, nec adeò frigidum quod non dissolvatur in dulcedinem ac devotionem.

O mi chare Carpophore, nemo id potest capere, nisi ipsam Magistram habuerit experientiam. Quam censeo obstrictum me Deo, dum fors mihi obtigit invisendi sapius sacratissimum hoc Tabernaculum DEI cum hominibus, iteratis ibi vicibus divinum litandi Deo sacrificium & aspiciendi in meis nasci manibus eundem Jesum Christum, quem Sanctissima Virgo in purissimo suo concepit utero, eodem in loco, ubi ineffabile hoc adimpletum est mysterium! quam me æstimo beatum, dum aliquoties licuit mihi Altari ipsius exigua mea præstare obsequia, purgando scopis ejusdem pulverem divitiis regum terræ longè pretiosorem! O quam affirmatur verè, inusitatarum gratiarum abundantia diffuere hunc locum! Quamvis enim verum sit, cor meum durius esse ære, & omni solidius marmore, ita illud sentiebam emollitum, ut abstinere non potuerim à lachrymis, videndo parvum hunc locum, qui non plures quam viginti quatuor complectitur pedes in longitudine, & quindecim

Gloria Sancti
facelli Lau-
retani.

cim vel sedecim in latitudine, semper adornatum esse quadraginta circiter lampadibus, aliis ex auro, aliis ex argento, ardentibus dies noctesque, velut homagia à summis Principibus totius Reipublicæ Christianæ appensa. Dum publica devotio, quâ nunquam non sacrum hoc repletur fanum, non in vanum millena versùs Deum ejaculabatur suspiria, abreptum me sentiebam gaudio. O divine JESU! O Maria! quàm æquum est cælum & terram convenire, ad exhibendum tibi hic homagium ac tesseram fidelitatis!

Libenter effudissem cor meum in votum non absimile voto Petri in vertice Thaboræ: mi Deus, quàm bonum est nos hic esse! abeamus hinc nunquam. Quâ ratione, mi ama-

bilis JESU, quâ ratione ô Sancta Virgo deserere quis possit domum vestram? Si corpus meum exire hâc æde cogitur, tolerabo nunquam, ut separetur ab eâ cor meum; sed desidero affixum id manere in medio lampadum, ad ardensum ibi semper igne divini amoris tui, noctes diesque usque ad finem sæculi. Sed super omnia ipsius hic exopto præsentiam, ut id solum elicere contendat omnes actus adorationis, laudis, gratitudinis & amoris Dei, quos elicient omnes bonæ animæ sacrum hunc locum accessuræ, usque dum sæculorum accedat meta.

Carpophorus devotione piis hujus Ecclesiastici extimulatus, alia bona concepit desideria. Et ecce quâ ratione exposuerit illa.

ARGUMENTUM.

Infans JESUS perditus, & exin post tres dies in templo inventus, ubi loqui videtur aliquantò severius Matri suæ.

ARTICULUS IV.

QUàm durum est cunëtis animabus amanti-
bus Christum JESUM, privari cognitione eorum omnium, quæ dixit vel fecit tempore suæ infantia! Nam si verum est, quod à momento, quo DEUS locutus est juveni Samueli, illumque replevit Pro-

phetiæ spiritu, tam pretiosa fuerint ipsius verba, ut nec unicum abire in vanum fuerit permilsum; *Et non cecidit & omnibus verbis ejus in terram:* quantò magis nec minimum quid concernens Christum JESUM dimittendum est incalsum, cum infinitâ ra-
tione

I. Reg. 3.